

Megépült a második magánbörtön, és a parlament nagy többséggel elfogadta a gyűlöletbeszédet börtönnel büntető jogszabályt. Mindkét hír egy új rendszer kiteljesedését jelenti a magyar élettérben. A folyamat nem új keletű, ahogy akkor megírtuk: a francia - amúgy baloldali szociológus - Loic Wacquant, A nyomor börtönei című könyvében már jó évtizeddel ezelőtt beszámolt a 90-es években kezdődő új rendszerről. A neokonzervatív thinktankekben zamatossá érlelt zéró toleranciáról és a chicagói neoliberális indíttatású teljes magánosításról. A szerző akkor csak a szegénység kriminalizálását fedezte fel az új eszmében és a hatalmas üzletet az egyre látogatottabb magánbörtönök üzemeltetésében. Azóta a hegeli dialektika nagymestereit is fejevadásra készítő szintézis teljesen uralkodóvá vált. De kezdjük az elején: A 90-es évekre a világ államainak túlnyomó többsége érdekérvényesítő képességét elvesztette. A képviselői demokráciákban kiderült, hogy a népakaratot érvényesítő rendszer önmagában a népakaratból, azaz a szabad választásokból és az egyéb, ún. alkotmányos garanciákból semmilyen hatalommal sem bír, azaz megbukott. Ha véletlenül egy olyan politikus vagy politikus- csoport (párt) kerülne hatalomra, amely komolyan venné a választóinak tett ígéretet, azt a pénzügyi rendszer egy könnyed sóhajjal kirepíthetné az univerzumba. Elsősorban azért, mert a pénzt magánál tartó, sőt mi több, teremtő hálózatnak a világ államai teljesen el vannak adósodva. Az eladósodás alapja - több más bonyolult folyamat mellett - elsősorban az, hogy valójában a természetszerűleg profitra törekvő pénzügyi rendszert meghatározó csoportok adnak kölcsönt - kamatra - az államnak és nem fordítva. Az Egyesült Államokban a FED-en keresztül nyíltan, a többi államban a kereskedelmi bankok és a központi, vagy jegybank között kialakított bonyolult részvénytársaság elszámolással és a kereskedelmi bankok ún. pénzteremtő tevékenységével sokkal burkoltabban és bonyolultabban. Leegyszerűsítve: A képviselői demokráciák (is) el vannak adósodva az irdatlan vagyontömeghez képest relatív kevés ember irányítása alatt működő pénzügyi rendszernek. Ez az adósság általában az adott ország egyéves teljes nemzeti össztermékének a 60 százalékát jelenti. Persze van, ahol ez 130 százalék és van, ahol nem éri el az ötvenet. Az adósság kamatait a költségvetés fizeti. A költségvetés pedig elsősorban az állampolgárok adóztatásával, hatóságok fenntartásával szedi be a pénzt. Persze itt mondhatnánk, hogy de hát a pénzügyi rendszer irányítói/haszonélvezői is adóznak. Természetesen igen, csak hogy annak mértéke elenyésző a szerzett profithoz képest. Az adóelkerülés technikai lényegében közismertek. Erre persze ott van az adóhatóság, amely beszédhetné ezeket a pénzeket, vagy eljárhatna a mérhetetlen profitot szinte adóztatlanul realizálókkal szemben, csak hogy itt lép be a rendszerbe egy újabb elem, a manapság csak kapcsolati tőkeként emlegetett korrupció. Mivel az állam ki van szolgáltatva a pénzügyi rendszernek, ráadásul a politikai küzdelmekbe anyagi háttér nélkül szinte kilátástalan belekezdeni, a pénzügyi rendszer irányító csoportjai szinte mindent el tudnak érni az állam vezetőinél és így lényegében markukban tartják a teljes közigazgatást, a teljes igazságszolgáltatást, magyaráz a teljes államot. Így leegyszerűsítve nem történik más, mint hogy az állampolgároktól adók és járulékok formájában, valamint az állam által egyéb módon beszédett pénzek egy jelentős része a pénzügyi rendszer fenntartóihoz áramlik. Ez az alapja annak az új arisztokráciának, amely a modern társadalmakban a megbukott korábbi helyébe lépett, hogy megint egy törvények felett álló, kiváltságos kasztot, az érinthetetlenek csoportját hozza létre. A kilencvenes évekre ez a több szempontból megosztott, sem területileg, sem származásilag nem egységes csoport felismerve érdekeit, nagy erővel kezdett a rendteremtés és a totális magánosítás végrehajtásába. A rendteremtés ideológiai hátterét az amerikai neokonzervatívok és európai klónjaik, a magánosítást, a versenyt és a szabad piacot éltető neoliberálisok és kihelyezett fiókszerveik szolgáltatták. Nézzük először a rendteremtést:

igazságügyi, rendvédelmi szervek segítségével keményen kell fellépni a deviáns csoportokkal szemben, vissza kell szorítani a bűnözést, rendet kell teremteni az utcán. Ez a cél a középosztály - ahol van - túlnyomó többségének helyeslésével találkozik. Csakhogy hamar kiderül, hogy rendteremtésre az állam működtette rendvédelem alkalmatlan, elsősorban azért, mert nincs rá elég pénz. Honnan lehet pénzt szerezni? Természetesen a pénzügyi rendszertől. Csakhogy az állam már így is el van adósodva, képtelen nagyberuházásokat végrehajtani. A megoldás kézenfekvő. Létre kell hozni egy gazdasági társaságot, amit a pénzügyi rendszeren keresztül lényegében az új arisztokrácia finanszíroz, és fel kell állítani magánrendvédelmet, magán-ellenőrzési rendszert, magánbörtönt, a végén talán magán-igazságszolgáltatást is. Új ellenőrzési rendszereket kell létrehozni, gazdasági alapon. Aki fizet, az jobb szolgáltatásra jogosult. Ez természetesen nem csak a rendvédelemre vonatkozik, a közösségi szolgáltatások, amit korábban az állam az adózók pénzének fejében végzett, mind kerüljön át a magánvállalkozásokhoz, mert az állam ezeket már képtelen megfelelő szinten ellátni. Ez persze nem jelenti azt, hogy a közösség nem fizet adót, hiszen a korábbi adósságot, ami a mostani új rendszer finanszírozói felé fennáll, törleszteni kell. Ez az állampolgár pénzügyi röghöz, azaz adóssághoz kötése. (Most a magánkölcsonök rendszeréről, főleg a jelzáloghitelekéről ne is beszéljünk.) A szolgáltatásokat természetesen globális, de legalábbis multinacionális óriáscégek, vagy azok projektcégei végzik, mert az arisztokrácia mindig is államok feletti volt. És itt el is érkeztünk a neoliberalizmus megalapozta szabad verseny, magánosítás, globalizmus szentháromságához. Főleg a szabad verseny megtévesztő, hiszen itt szó sincs arról, hogy a szereplők szabadon versenyeznének. A szabad verseny politikai és gazdasági tartalma az, hogy az új arisztokrácia kezében lévő hatalmas tőkével rendelkező társaságok szabadon moshatják le a porondról a többi szereplőt. A rendszer hihetetlenül hatékony. Tudományos alapossággal kidolgozott társadalomirányítási programok, vállalatvezetési, kommunikációs és marketingstratégiák szolgálják az új arisztokrácia hatalmát. Ráadásul mindez egy ártatlan mosoly kíséretében: ugyan kérem, a gazdasági szereplő célja az, hogy maximalizálja a profitot. Ennyi. Minden más kutatás, ami a rendszer mögé néz, összeesküvés-elmélet.

Az új arisztokrácia tanult a régi hibáiból és rájött, hogy a teljes földgolyó ellenőrzése nélkül mindig kialakulnak ellenállási pontok. Tehát egyrészt bele kell kényszeríteni ebbe a pénzügyi rendszerbe a világ összes államát, másrészt az államokon belül egy olyan motiváló és ellenőrzési rendszert kell kialakítani, ahol a polgár maga akarja az alávetettséget, sőt azt szabadságként éli meg.

A rendszer globális kiterjesztése csak politikai és részben katonai eszközökkel képzelhető el, bizonyos kultúrák ellenállása miatt. A cél leginkább az évtizedek óta vizionált és idealizált világállam keretein belül valósítható meg. Ebbe az irányba mutatnak a szolgáltatások, az áruk, a munkaerő és elsősorban a pénz szabad áramlását biztosító nagy szövetségi rendszerek: az uniók. Egyelőre még csak egy igazán ezt a célt szolgáló unió jött létre, az Európai Unió, az is felemásan, mert a fenti célokat garantáló alkotmányt mégsem sikerült átverni, csak egy nyamvadt szerződés jött össze. Készül az Észak- Amerikai Unió Mexikó, Kanada és természetesen az Egyesült Államok részvételével, lassan halad előre az Afrikai Unió ügye, az Ázsiai Unió pedig látszólag rendszerellenes fordulatot vett, de erre azért ne vegyünk mérget. A vélt vagy valós ellenállás gócpontjait katonai eszközökkel fel lehet számolni, legalábbis egyelőre sikerült.

A belső egység megteremtésére elképesztő vállalatszervezési és motivációs módszerek állnak rendelkezésre. Aki dolgozott multi cégnél, ismeri a rendszert, ami ráadásul simán elfogadtatható az emberek többségével. A média befolyásoló tevékenysége már közhelyszerű.

A finanszírozási rendszereken keresztül a felsőoktatást teljesen uralma alá hajtotta a rendszer és mivel az alsósintű oktatás minőségmérője, hogy a tanulók közül hányan kerülnek be a felsőoktatásba, az általános és középiskolák is kénytelenek megadni magukat. Végül a tisztánlátás végső elhomályosítására ott van a félelem. Egyrészt az egzisztenciális, hogy bármikor utcára kerülhetek és a közösség nem tesz értem semmit, hiszen nem tud, mert el van adósodva. Másrészt pedig az ellenségtől való félelem, mely bármikor lecsaphat bombáival, anthraxával és mely ennek a szép, szabad világnak az elpusztítására törekszik. A láthatatlan ellenség, mely barlangokban bujkál, ikertornyokat robbant fel, vagy egyszerűen csak köztünk él, mint gondolat, mint szellem, mint fenevad. Ez a legszörnyűbb ellenség: a gondolatbűn, az előítéletesség, a rasszizmus, a gyűlöletbeszéd, a szélsőség, ami benne van a társadalomban és bármikor robbanhat. A gondolatbűn megszemélyesítői a hivatásos terroristák és rasszisták, a Molotov-koktél-dobálók, máshol profi és kemény, nálunk inkább amatőr és nevetséges agent provocateurök.

És hogy mi köze mindennek az antiszemitizmushoz meg a gyűlöletbeszédhez? Semmi több, mint hogy a rendszer elindítói, a de genere új arisztokraták között jó néhány zsidó család, a Rothschildok, a Warburgok, a Baruchok, a Sulzbergerek, a Bronfmanok és még sokan mások vannak. Alapvetően ez emeli eredendő és lemoshatatlan bűnné az antiszemitizmust, emiatt kell félni tőle, mint a szép, új világ megrontójától.